

[Ministeren for Grønland.]

fordi det ikke har været muligt for samlerne at følge med i udgivelserne, og fordi det bliver for økonomisk belastende at samle på frimærker fra de pågældende lande.

Det er derfor Handelens opfattelse, at en forøgelse af Grønlands postvæsens indtægter ikke skal ske gennem hyppigere udgivelser, men gennem systematisk bearbejdelse af det grønlandske frimærkemarked i såvel indland som udland.

Salget af frimærker til samlere er imidlertid ret personalekrævende, og for at kunne udvide salget og i den forbindelse yde den nødvendige service har man i Grønlands postvæsen arbejdet henimod en ekspeditionsform via edb, således at der på denne måde vil kunne ekspederes et større antal frimærker til samlere og uden nogen væsentlig forøgelse af omkostningerne.

Med hensyn til Færøernes udgivelse af egne frimærker påbegyndtes denne den 30. januar 1975. Første udgivelse omfattede 14 mærker til en samlet pålydende værdi af 25,35 kr. Siden er udgivet 3 færøske frimærker den 1. april 1976 for at markere, at det færøske landsstyre fra denne dato overtog driften af postvæsenet på Færøerne.

I tiden 30. januar 1975-30. juni 1975 skønnes salget af færøske frimærker til samlere brug netto at have indbragt 6 à 7 mill. kr. I betragtning af, at samlere naturligt finder det særlig interessant, når der opstår et nyt „frimærkeland“, kan salgstallet ikke siges at være exceptionelt stort, når det samtidig tages i betragtning, at start af et postvæsen i sig selv nødvendigvis gør, at der på én gang udgives et større antal forskellige frimærkeværdier, i dette tilfælde til en pålydende samlet førstegangsværdi pr. sæt af godt 25 kr.“

Jeg kan tilslutte mig den af KGH førte moderate udgivelsespolitik, således at der fra statens side primært udgives de frimærker, som der postalt er behov for, og således at der ved den meget begrænsede udgivelse af frimærker med direkte salg til samlere opretholdes den kvalitet, som vedligeholder samlernes interesse.

Jeg agter således ikke for øjeblikket at udnytte de på kort sigt foreliggende indtægtsmuligheder for Grønlands postvæsen.

Af *Jørgen Junior* (FP) til miljøministeren (15/6 76):

„Hvilke initiativer vil ministeren tage for at ændre de sørgelige forhold på Vesterbro, der nu snart et år er blevet påpeget af Vesterbro Miljøværn, uden at dette har medført ændringer eller initiativer fra myndighedernes side?“

(Spm. nr. 586).

Miljøminister *Helge Nielsens* svar (22/6 76):

1. Vesterbro Miljøværn fremkom den 1. september 1975 med en rapport: „Boligmiljøundersøgelsen på Vesterbro“. Rapporten beskæftiger sig først og fremmest med problemerne omkring pornografi, narkomani, prostitution og bagmandskriminalitet.

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet oplyst, at Københavns politi gennem en længere periode har forstærket den politimæssige indsats på Vesterbro. Det er politiets opfattelse, at dette har medført et betydeligt fald i kriminaliteten i området.

I rapporten rejses der imidlertid også spørgsmål, som vedrører boligministeriets og miljøministeriets ressort.

2. Planstyrelsen har gennemgået de spørgsmål, der vedrører den fysiske planlægning, og oplyser følgende:

De til grund for rapporten liggende undersøgelser og beregninger og dens resultater er ikke nærmere gennemgået, men den bekræfter med hensyn til boligstandard og kvarterets standard set i en planlægningsmæssig sammenhæng i grove træk resultaterne fra andre rapporter, f.eks. „Sanering på Nørrebro“, udsendt af socialforskningsinstituttet i 1975.

Der peges i rapporten „Boligmiljøundersøgelsen på Vesterbro“ bl.a. på:

at ca. 10 pct. af lejlighederne mangler eget toilet, og ca. 80 pct. mangler eget bad, at et flertal (2/3) på trods heraf udtrykker tilfredshed med den lejlighed, de bor i, at der er en udbredt tilfredshed med den relativt lave husleje (januar-februar 1975), at utilfredsheden med ejendommenes vedligeholdelsesstandard er større (knap 2/3) end utilfredsheden med de enkelte lejligheder,

at der er større tilslutning til begrænsede